

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **A. D.**
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2017, č. j. OAM-1040/ZA-
ZA11-K10-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem

sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu. Žádost žalobce shledal účelovou, neboť hlavním důvodem jejího podání byla snaha žalobce upravit si tímto způsobem pobyt v České republice (dále také jen ČR) za účelem výdělečné činnosti, když o legalizaci pobytu v minulosti přišel. Uvedený důvod nespadá mezi zákonem taxativně vymezené důvody pro některou z forem mezinárodní ochrany.

II. Obsah žaloby

3. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech. Uvedl, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a náležitě své rozhodnutí neodůvodnil, což je v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Primárně namítá nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí a formální nedostatky rozhodnutí. Poukázal na to, že v rozporu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu není žalobce v rozhodnutí dostatečně identifikován (§ 18 odst. 2 správního řádu), není uvedena adresa místa jeho trvalého pobytu a ve výrokové části abscentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno (kompetenční ustanovení).
4. Po věcné stránce žalobce namítá nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu (tj. porušení § 68 odst. 3 správního řádu). Dále namítá, že správní orgán nezohledňuje jím samotným shromážděné podklady a tyto neváže k jeho aktuální situaci. Dle žalobce jsou závěry a názory správního orgánu při posuzování důvodnosti udělení azylu na základě ustanovení § 12 zákona o azylu zcela protichůdné a svědčí o nezájmu správního orgánu posoudit náležitě důvodnost žádosti účastníka řízení či dokonce o nepochopení tohoto institutu a podmínek jeho aplikace. Správní orgán v odůvodnění této části rozhodnutí uvedl, že žalobce nebyl ve své vlasti členem politické strany a ani nevyvíjel žádnou politickou činnost k uplatnění svých politických práv a svobod. To však samo o sobě není podstatou a jediným důvodem, pro něž by mohlo být přistoupeno k udělení azylu, ostatní faktory správní orgán zcela ignoruje.
5. Napadené rozhodnutí je dle žalobce rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů v části neudělení tzv. humanitárního azylu, neboť v průběhu pohovoru opakovaně poukazoval na svou složitou životní situaci, kdy mu v případě návratu do vlasti hrozí újma v situaci mezinárodního ozbrojeného konfliktu. Závěr správního orgánu, který hned na několika místech odmítá, že by na území Ukrajiny probíhal mezinárodní ozbrojený konflikt, je nesprávný a odporuje skutečnostem, které jsou obecně známé. Dle žalobce je prokázáno, že do bojů na východě Ukrajiny je na straně separatistů zapojena i ruská armáda, správní orgán však toto zjištění nijak ve svém rozhodnutí neposuzuje ve vztahu k důvodnosti udělení humanitárního azylu.
6. Stejně tak posouzení důvodnosti tzv. doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu je dle názoru žalobce nedostatečné. Správní orgán má posoudit, zda žadateli hrozí v

případě, že bude vrácen do země původu, nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tj. nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Tato rizika přitom nelze vztahovat na hrozící nebezpečí ze strany státních orgánů, ale na jakékoli nebezpečí pro cizince v případě jeho návratu do vlasti, ze kterého by pro něho rezultovala azylově relevantní újma. Žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 71/2006 – 82, dle něhož platí povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu dle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž tato povinnost je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že žadatel bude takovému zacházení vystaven. Žalobce by se v případě svého návratu do vlasti dostal do oblasti postižené válkou, přičemž by byl nucen pravděpodobně se do války zapojit, což vzhledem ke svému přesvědčení odmítá, a tedy by mu hrozila azylově relevantní újma. Správní orgán však zcela odmítá možnost, že by žalobci tato újma hrozila, bez zjevného důvodu ignoruje a nijak nezohledňuje důkazy svědčící pro důvodnost žádosti žalobce. Správní orgán se navíc při posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany zcela nelogicky zabývá skutečnostmi, které žalobce nikdy v průběhu správního řízení neuváděl a o které svou azylovou žádost ani neopírá. Není tak žádného důvodu, proč by měl správní orgán v rozhodnutí uvádět, že nic nenásvědčuje tomu, že by byl žalobce v případě návratu do vlasti postižen za podání žádosti o mezinárodní ochranu, nebo zkoumat, zda je proti žalobci na území domovského státu vedeno trestní stíhání, když se žalobce žádných takových skutečností v průběhu řízení ani nedovolával. Naproti tomu poukazoval na konkrétní a důvodné nebezpečí pro jeho život, vyhrožování smrtí v případě návratu do vlasti, avšak správní orgán uvedené odmítá jako čistě účelové. Žalobce je ze strany správního orgánu odkazován na pomoc ze strany státních orgánů, ačkoliv žalobce potvrdil, že s ohledem na bující korupci nelze na pomoc státních institucí spoléhat. To ostatně potvrzují i podklady shromážděné správním orgánem.

7. Žalobce uzavřel, že správní orgán při posuzování jeho žádosti nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, když dokonce ty podstatné pro posouzení žádosti zcela ignoruje nebo dokonce uvádí zavádějící informace, své rozhodnutí pak nedostatečně odůvodnil, což v komplexu činí rozhodnutím nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, a tedy nezákonným. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval a v němž jasně a srozumitelně vyhodnotil všechny důvody, pro něž žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany, a to z hlediska všech forem této ochrany. Zopakoval důvody, pro které žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany (viz níže).
9. Uvedl, že žalobce nedostal své procesní povinnosti na formulaci žalobních bodů, tj. jasně označit skutkové i právní důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Žaloba přes svou obsáhlost je pouze souhrnem obecných výtek, které žalobce nijak nespecifikuje, nenamítá žádné určité pochybení správního orgánu, například, která konkrétní tvrzení žalobce ve správním řízení měl správní orgán opomenout posoudit či posoudil nedostatečně, ani neuvádí, které závěry

správního orgánu jsou protichůdné a v čem. Stejně tak neuvádí, co dle jeho názoru svědčí o nezájmu správního orgánu posoudit důvodnost jeho žádosti o mezinárodní ochranu či nepochopení institutu azylu či doplňkové ochrany, jaká konkrétní a důvodná tvrzení žalobce správní orgán odmítl jako čistě účelová, v čem konkrétně považuje zjištěný stav věci za nespolehlivý, co podstatného by správní orgán při jeho zjišťování měl doplnit a jaké podstatné důkazy pro posouzení jeho žádosti správní orgán ignoroval. Žalovaný namítl, že k takto obecně formulovaným výtkám se může jen stěží kvalifikovaně vyjádřit, zejména když žalobní námitky jsou zcela odtržené od konkrétního případu žalobce. Shodnou žalobou s pouhou kosmetickou korekcí by de facto mohlo být napadnuto jakékoli rozhodnutí správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany. Dle žalovaného by se i krajský soud měl z důvodu obecnosti žalobních námitek předmětnou žalobou zabývat toliko obecně. Žalovaný v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se náležitostí žaloby a konkretizace žalobních bodů.

10. K žalobní námitce, v níž žalobce považuje ve vztahu k odůvodnění neudělení azylu dle § 12 zákona o azylu za nadbytečnou tu pasáž rozhodnutí, kde správní orgán uvádí, že žalobce nebyl ve své vlasti členem politické strany a ani nevyvíjel žádnou činnost k uplatnění svých politických práv a svobod, žalovaný uvedl, že byt' se jedná o jedno z mála konkrétních žalobních tvrzení, není sto prokázat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť ve všech případech se jedná o v řízení o udělení mezinárodní ochrany standardně zjišťované skutečnosti, přičemž politické přesvědčení, vyvíjení činnosti k uplatňování politických práv a svobod, event. i členství v politické straně, jsou naopak zcela zásadní při posuzování důvodů pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, které upravuje pronásledování žadatele za uplatňování politických práv a svobod. Správní orgán je nadto povinen v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu posoudit žádost žadatele o mezinárodní ochranu z hlediska všech jejích forem, proto žalovanému není zřejmé, čeho se žalobce uvedenou výtkou domáhá, když v podstatě žalovanému vytýká to, že jeho žádost posoudil řádně a důkladně.
11. Za další konkrétní tvrzení, byt' obecně formulované, které je vytrženo z kontextu napadeného rozhodnutí a dle žalovaného citováno zkresleně, a které je nelogicky uplatňováno v části žaloby, v níž se žalobce domáhá udělení humanitárního azylu, lze dle žalovaného považovat žalobcovo „*odmítnutí konstatování správního orgánu, který na několika místech odmítá, že by na území Ukrajiny probíhal mezinárodní ozbrojený konflikt.*“ Žalovaný namítl, že uvedené tvrzení, které je dle žalobce konstatováno na několika místech, v napadeném rozhodnutí uvedeno není. Je pravdou, že bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny se žalovaný zabýval na několika místech svého rozhodnutí. Při jejím posuzování však vycházel jak z výpovědí žalobce, tak z informací shromážděných v průběhu správního řízení, tak i z dlouhodobé a stabilní judikatury Nejvyššího správního soudu k situaci na Ukrajině, když přihlédl rovněž k místu posledního trvalého bydliště žalobce v zemi původu, tj. městu Kostopil v Rovenské oblasti, která se nachází v severozápadní části země při hranicích s Běloruskem a která je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády a nedochází v ní k žádným bezpečnostním incidentům. Žalovaný dodal, že v napadeném rozhodnutí zcela protikladně k žalobnímu tvrzení (viz například strana 10 rozhodnutí) uvedl, že „*nerozporuje existenci na východní Ukrajině probíhajícího ozbrojeného konfliktu.*“ Trvá tak na tom, že bezpečnostní situaci na Ukrajině důkladně ve správním řízení posoudil se závěrem, že probíhající ozbrojený konflikt na východě Ukrajiny v konkrétním případě žalobce důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není.

12. Žalovaný upozornil na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se dvou základních povinností v řízení o udělení mezinárodní ochrany, břemene tvrzení a břemene důkazního. Žadatele stíhá břemeno tvrzení (srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2016, č. j. 7 Azs 78/2016 - 23), důkazní břemeno je následně rozloženo mezi žadatele a správní orgán (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016 - 32, či usnesení ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, a ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48). Žalovaný rovněž odkázal na judikatura jmenovaného soudu k bezpečnostní situaci na Ukrajině (například na jeho usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17), podle které nelze situaci na Ukrajině klasifikovat jako „totální konflikt“. V této souvislosti upozornil, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro něho jako civilistu z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na východě Ukrajiny, jakož i na to, že do Rovenské oblasti, z níž žalobce pochází, izolovaný ozbrojený konflikt na východě Ukrajiny nezasahuje a nezasahoval do ní ani v době rozhodování žalovaného.
13. K namítaným formálním nedostatkům napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že neuvedení místa bydliště žalobce či kompetenčního ustanovení nečiní rozhodnutí nezákonným, neboť z napadeného rozhodnutí je identifikace žalobce dostatečně zřejmá, jakož i to, že ve věci rozhodoval věcně a místně příslušný správní orgán. Na podporu tohoto stanoviska žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 5. 2015, č. j. 60 Az 5/2013 - 127, který se obdobnou námitkou zabýval s následujícím závěrem: *„Žalovaný nepostupoval v rozporu s ust. § 68 odst. 2 (ve spojení s ust. § 18 odst. 2 věty druhé) správního řádu, protože žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu nemá v České republice trvalé bydliště, nýbrž pouze místo hlášeného pobytu ve smyslu § 77 zákona o azylu. Tento údaj výslovně není v ust. § 18 odst. 2 správního řádu uveden jako nezbytný k identifikaci fyzické osoby, proto žalovaný nepochybil, když identifikoval žalobce jednoznačně, byť jinými údaji. V daném případě o identifikaci žalobce nejsou žádné pochybnosti. Zejména proto, že žalobce je ve výroku napadeného rozhodnutí identifikován jménem, příjmením, datem narození, státní příslušností a rovněž evidenčním číslem žadatele o azyl, pod nímž jsou v dané evidenci všechny potřebné údaje pro identifikaci jednotlivých žadatelů o mezinárodní ochranu vč. údaje o místě hlášeného pobytu v ČR.“* Dále se v citovaném rozsudku uvádí: *„[v]dané věci není pochyb ani předmětem sporu, že v daném případě žalovaný rozhodoval jako věcně a místně příslušný správní orgán ve věcech udělování mezinárodní ochrany, proto absence kompetenčního ustanovení ve výroku rozhodnutí nemůže mít vliv na zákonnost rozhodování ve smyslu hmotněprávním.“* Dle názoru žalovaného žaloba neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, proto navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

14. Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce. Napadené rozhodnutí přezkoumal podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů.
15. V přezkumném řízení soud ze správního spisu ověřil následující rozhodné skutečnosti. Žalobce podal dne 8. 12. 2016 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také jen „ČR“), kterou doplnil dne 19. 12. 2016, stejného dne s ním byl proveden i

pohovor. Uvedl, že je ukrajinské národnosti i státní příslušnosti, bez náboženského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany a nikdy se politicky neangažoval. Je svobodný a bezdětný. Uvedl, že do ČR přicestoval v roce 2012 za účelem práce, měl české vízum (poprvé byl v ČR již v roce 2006). Za jediný důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl válku na Ukrajině, do níž nechce nastoupit. Ke svému životu uvedl, že po celou dobu ve vlasti žil ve městě Kostopil v Rovenské oblasti, bydlel v bytě s rodiči. Na Ukrajině neměl žádnou práci, proto v roce 2012 odjel do ČR. Bydlel zde na různých místech a pracoval na stavbách, poslední rok žil v Hradci Králové. Neví, z jakého důvodu a od kdy již nemá vízum. Zjistil to před dvěma měsíci, když ho kontrolovali. Poté, co se dozvěděl, že s doklady již nic neudělá, rozhodl se požádat o mezinárodní ochranu. Dalším důvodem jeho žádosti je válka na Ukrajině. Uvedl, že dostává předvolání do armády. Dozvěděl se o tom od rodičů, s nimiž je ve spojení. Poprvé mu předvolání přišlo na začátku války asi před dvěma lety. Od té doby je to kolem dvaceti předvolání. Doplnil, že ve svých osmnácti letech vykonal základní vojenskou službu, sloužil rok a půl. Další vojenskou službu nastoupit nechce. Svoje si odsloužil, zažil jaké to je sloužit v armádě, nechce to již opakovat, nechce také nikoho zabít. Vysvětlil, že o mezinárodní ochranu dříve nepožádal proto, že měl české doklady a pracoval zde. Potom sice ztratil svůj cestovní doklad, ale jeho ztrátu nijak neřešil. Do vlasti se vrátit nechce, musel by do války, kam stále odvádějí. Jiné důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemá. Doplnil, že nikdy neměl ve vlasti problémy se státními orgány nebo soukromými osobami.

16. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24. 11. 2016; z Informace MZV ČR, č. j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016 a č. j. 115045-LPTP ze dne 9. 10. 2015-Podmínky výkonu základní vojenské služby, Postih za nenastoupení k výkonu základní vojenské služby, Civilní/alternativní služba, Podmínky pro vyslání do oblastí bojů na východě země (ATO), Základní vojenská služba/vojenská služba v rámci částečné mobilizace; z Výroční zprávy Human Rights Watch 2017- Ukrajina ze dne 12. 1. 2017; zprávy MZV USA o dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 13. 4. 2016; Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období od 16. 8. 2016 do 15. 11. 2016 ze dne 9. 12. 2016; Informace ČTK – „Na východě Ukrajiny už nejsou podle Porošenka mobilizovaní vojáci“ ze dne 2. 11. 2016; Výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016; Zprávy Amnesty International – Rozsudky smrti a popravy v roce 2015 ze dne 3. 5. 2016; 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016; Zprávy Freedom House-Svoboda ve světě – Ukrajina z 27. 1. 2016 a Výroční zprávy Amnesty International 2017 ze dne 22. 2. 2017. Dále vycházel z informací získaných z Cizineckého informačního systému (CIS) o žalobci a protokolů o vyjádření účastníka řízení (žalobce) ve věci jeho správního vyhoštění vedeného v roce 2012 a 2016. Žalobci byla dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti nevyužil, doplnění podkladů v průběhu řízení nenavrl.
17. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.

18. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
19. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
20. Předně se krajský soud zabýval namítanými formálními nedostatky rozhodnutí, které důvodnými neshledal a ztotožnil se s vypořádáním této žalobní námitky žalovaným v jeho vyjádření k žalobě, v němž odkázal na obdobnou situaci a stejnou žalobní námitku, kterou již posuzoval Krajský soud v Plzni. Zdejší soud dále doplňuje, že je mu z úřední činnosti známo, že výše citované závěry rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 60 Az 5/2013 byly jako správné potvrzeny rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015 č. j. 7 Azs 166/2015, který k uvedené problematice doplnil: *„Předně je nutno souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoučelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu ovšem v posuzované věci zjevně nebylo a netvrdil to ani sám stěžovatel. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně postačující pro identifikaci stěžovatele. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevyvstala jakákoliv pochybnost o tom, že je stěžovatel jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností.*
21. Co se týče absence kompetenčního ustanovení v žalobou napadeném rozhodnutí, lze plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118, dostupný na www.nssoud.cz, na který odkazoval také krajský soud: *„Ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 s. ř. jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výroky rozsudku. Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítka, tak u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné*

ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem (srov. VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006. s. 401-405).“ Všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz.

22. V otázce věcného posouzení krajský soud rovněž neshledal žalobu důvodnou. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě jeho výpovědí učiněných v řízení o mezinárodní ochraně (přihlédl i ke skutečnostem, které o žalobci získal z CIS) a na základě výše uvedených informací o zemi původu, které pocházejí z různých informačních zdrojů a lze je označit za objektivní a aktuální v době rozhodování správního orgánu. Lze uzavřít, že žalovaný při užití zpráv a informací postupoval v souladu s přísnými kritérii, která jsou stanovena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, tj., že zprávy musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Naproti tomu žalobce toliko paušálně bez bližší specifikace hodnotí použité zprávy jako nedostatečné.
23. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaký ve správním řízení zjištěný skutkový stav vzal žalovaný za rozhodný, jaké podklady pro rozhodnutí opatřil, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech při hodnocení zákonných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle §§ 12 až 14b) zákona o azylu. Sama skutečnost, že žalobce s uvedenými závěry nesouhlasí, a polemizuje s nimi, nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
24. Krajský soud konstatuje, že smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění odkazovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo rozsudek stejného soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
25. Po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nebyl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl členem žádné politické strany či zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Ukrajiny s touto problematikou nespojoval, aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu na žalobce nedopadá. Žalobní námitce o nadbytečnosti uvedeného posouzení žalovaným soud nepřisvědčil. Žalovaný dostal své povinnosti, když žádost žalobce o mezinárodní ochranu posoudil komplexně ve vztahu ke všem možným formám mezinárodní ochrany, jež je upravena v §§ 12 až 14b) zákona o azylu a svůj závěr ohledně nesplnění zákonných podmínek pro její udělení náležitě odůvodnil (§ 68 odst. 3 správního řádu). Krajskému soudu pak není zřejmé, jaké negativní dopady do práv žalobce uvedené posouzení mělo, ostatně ani sám žalobce to neuvádí.
26. Krajský soud souhlasí i se závěrem žalovaného, že žalobcem uváděné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze hodnotit ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově

relevantních důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) stejného zákona. Uvedenému posouzení se žalovaný podrobně věnoval na straně 4 až 6 napadeného rozhodnutí, kde se vypořádal s obavou žalobce z povolání do ukrajinské armády a jeho neochotou účastnit se bojů, které aktuálně probíhají ve východní části Ukrajiny. K uvedenému krajský soud shrnuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je Česká republika vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Krajský soud zde odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby, lze tak odkázat např. na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, v němž se uvádí: *„Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“*, nebo na rozsudek ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012-44, v němž je uvedeno: *„Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavou z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“* Jak dále shledal Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 27. 5. 2015, čj. 2 Azs 52/2015-52: *„Sama o sobě nemůže být povinnost vykonat vojenskou službu, a to ani případně ve skutečném bojovém nasazení, považována za azylově relevantní důvod, neboť takováto povinnost je běžná v řadě demokratických států s vysokým standardem ochrany základních práv.“* Výše uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Žalobce v průběhu správního řízení neuváděl, že by odmítání nástupu do armády souviselo s jeho náboženským vyznáním nebo politickým přesvědčením. Uvedl pouze, že nechce nastoupit do války a nechce zabíjet. Žalobní námitku, že se odmítá zapojit do války vzhledem ke svému přesvědčení, nijak blíže nerozvedl. V daném případě lze dospět k závěru, že se nejedná o reálně projevené náboženství ve smyslu výše citované judikatury. Jak totiž plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2006, č. j. 4 Azs 16/2006-55, *„žadatel o azyl musí o svém náboženském cítění, které mu brání ve výkonu vojenské služby, nejprve prokazatelně informovat místní orgány, případně požádat o možnost vykonat náhradní vojenskou službu...“* Žalobce ve správním ani soudním řízení povolávací rozkaz nepředložil, dle jeho výpovědi si ani žádný nepřevzal. Od rodičů se pouze dozvěděl, že mu předvolání do armády chodila domů. Z podkladů založených ve správním spise plyne, že povolávací rozkazy lze na Ukrajině doručovat pouze do vlastních rukou, nikoliv do rukou rodinných příslušníků či obecně na adresu posledního hlášeného pobytu. Pokud tedy dotýčný takové dokumenty vlastnoručně nepřevzme, nejsou považovány za doručené, a neplyne z nich povinnost nástupu vojenské služby ani hrozba trestu za její nenastoupení. Z Informace MZV ČR ze dne 9. 10. 2015 vyplývá, že v tzv. zóně ATO mohou být nasazení v současné době pouze profesionální vojáci a dobrovolníci.

27. Krajský soud opakuje, že samotná neochota žalobce nastoupit do armády nebo snaha vyhnout se nástupu do armády, není sama o sobě důvodem k udělení mezinárodní ochrany, zejména pokud povinnost ji nastoupit se týká všech obyvatel země bez ohledu na jejich rasu, národnost, náboženství či politické přesvědčení. Jak připomněl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na Příručku procedur a kritérií pro postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Newyorského Protokolu (1967), vydané UNHCR v Ženevě v září roku 1979, *„člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu*

vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje.“ Požadavek státu na výkon vojenské povinnosti nelze dle ustálené judikatury považovat za pronásledování, jedná se o legitimní požadavek státu na své občany, směřující k obraně státu v případě ohrožení a občané jsou povinni mu vyhovět.

28. Z výpovědi žalobce jasně vyplynulo, že do ČR přijel v roce 2012 kvůli práci a za tím účelem měl pracovní vízum. O pobytové oprávnění přišel a na území ČR pobýval nelegálně. Bylo s ním vedeno řízení o správním vyhoštění, v jehož rámci do protokolu ze dne 6. 11. 2016 potvrdil, že do ČR přijel kvůli práci. Dále uvedl, že na Ukrajině má manželku (v rozporu s tím v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je svobodný) a pokud dostane správní vyhoštění, rád vycestuje do své vlasti, už se těší za manželkou. Namísto odjezdu do vlasti žalobce požádal o mezinárodní ochranu. Z uvedeného jednání žalobce lze dospět k závěru o zjevné účelovosti jím podané žádosti o mezinárodní ochranu, jejímž cílem byla legalizace pobytu na území ČR. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že ekonomické důvody ani legalizace pobytu nemohou být považovány za azylově relevantní důvody (např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, či dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004). K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004, je uvedeno: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“* S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud ztotožňuje. Nepřisvědčil žalobní námitce, že závěry správního orgánu při posouzení důvodnosti udělení azylu dle § 12 cit. zákony jsou protichůdné, neboť žalobce ani blíže neozřejmil, v čem protichůdnost spatřuje.
29. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
30. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu.

Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný a odpovídající sdělením žalobce v průběhu správního řízení, v němž ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele neuváděl. Za takový pak s ohledem na výše citovanou judikaturu nelze považovat obavu žalobce z povolání do armády. Otázkou ozbrojeného konfliktu a případnou újmou se žalovaný zabýval v části odůvodnění doplňkové ochrany. Krajský soud neshledal důvodnou žalobní námitku o složité životní situaci žalobce, když tento ve správním řízení krom toho, že na Ukrajině neměl práci a do ČR odjel za výdělkem (což je dle výše citované judikatury důvod azylově irelevantní), žádné jiné zvláštního zřetele hodné skutečnosti neuváděl.

31. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud pro úplnost odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, v němž uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
32. Žalobce namítal nedostatečné posouzení důvodnosti doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
33. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
34. V § 14b odst. 1 zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Proti citovanému ustanovení žalobce žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil.
35. Krajský soud uvádí, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně

uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

36. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť z podkladových zpráv vyplývá, že Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy již v roce 2000.
37. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když poukázal na fakt, že žalobce je osoba, proti které nebylo ve vlasti nikdy vedeno žádné trestní stíhání a která se v průběhu správního řízení nezmínila o žádném jednání vůči sobě ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by bylo možné považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Jako vážnou újmu nelze shledat ani nutnost případně vykonat vojenskou službu ve vlasti, neboť ji nelze považovat za nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, ale je vnímána jako jedna ze základních státoobčanských povinností. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Ze zprávy MZV ČR č. j. 103518/2016-LTPT ze dne 3. 6. 2016 vyplývá, že není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu na Ukrajinu nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob. Přes žalobní výhradu je uvedené posouzení ze strany žalovaného standardním postupem, když se zabývá tím, jaká bude situace žadatelů v případě jejich návratu po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Uvedené posouzení nezpůsobuje nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud tak uzavírá, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nehrozí.
38. Ve vztahu k ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný na základě obstaraných informací uvedl, že „nerozporuje existenci na východní Ukrajině probíhajícího ozbrojeného konfliktu“, po aplikaci tzv. třístupňového testu (viz strana 10 napadeného rozhodnutí) dospěl k závěru, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobní námitku, že by správní orgán na několik místech napadeného rozhodnutí existenci ozbrojeného konfliktu odmítal, soud důvodnou neshledal.
39. Krajský soud k citovanému ustanovení na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a při zohlednění judikatury Nejvyššího správního soudu z poslední doby posuzující aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, ve shodě se žalovaným konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze

v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země je klidná a stabilní. Ze správního spisu a výpovědí žalobce je zřejmé, že žil v Rovenské oblasti, nacházející se na severovýchodě Ukrajiny, která není ozbrojenými srážkami separatistů a vládních vojsk bezprostředně zasažena. Krajský soud v tomto směru poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu k bezpečnostní situaci na Ukrajině, v níž tento soud opakovaně uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014-17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26). Na tyto své závěry odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, z čehož lze dovodit, že ani aktuální hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině Nejvyšším správním soudem nedoznalo žádných změn.

40. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil i konkrétní situaci žalobce, který pochází z Rovenské oblasti. Žalobní námitka, že žalovaný neváže shromážděné podklady k jeho situaci, proto není důvodná. Krajský soud po podrobném prostudování výpovědí žalobce ve správním řízení rovněž nenalezl oporu v žalobním tvrzení, že „žalobce poukazoval na konkrétní a důvodné nebezpečí pro jeho život, vyhrožování smrtí v případě návratu do vlasti, avšak správní orgán uvedené odmítá jako čistě účelové“. Žalobce se o žádném vyhrožování nezmínil a ze žaloby není ani zřejmé, kdo mu vyhrožoval smrtí. K žalobcově obavě z povolání do armády krajský soud poukazuje na Výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 a Informaci MZV ČR ze dne 9. 10. 2015, z nichž vyplývá, že v tzv. zóně ATO mohou být nasazení v současné době pouze profesionální vojáci a dobrovolníci. Uvedenému zjištění pak odpovídá i samotné sdělení žalobce, který v rámci pohovoru na dotaz žalovaného, zda jeho bratři byli na Ukrajině v rámci současných mobilizací povolání do války, uvedl, že nikoli a že mladší bratr se nedávno vrátil ze základní vojenské služby.
41. Z důvodů výše uvedených žalobci nelze přisvědčit v tom, že by žalovaný zjistil skutkový stav ohledně skutečností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany (ať už azylu či doplňkové ochrany) v zemi jeho původu neúplně či nedostatečně nebo že by pochybil při vyhodnocování obstaraných důkazů. Dle názoru krajského soudu nebylo v žalobcově případě prokázáno naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Přisvědčit lze i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu].
42. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně v souladu s výše citovanou judikaturou odkázat.
43. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu),

žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 a 52 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly, proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 25. ledna 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně